

stration og domstole kunne den foreslåede løfteparagraf om en ombudsmandsinstitution ikke anses for fyldestgørende, men denne institution måtte ubetinget grundlovfæstes. Hvad valgretsbestemmelserne angår, ville Aksel Larsen — skønt principiel tilhænger af en valgrets alder på 18 år — støtte, at valgrets alderen i den givne situation nedsattes til 21 år, men han ønskede bestemmelsen om fattighjælps valgretsberøvende virkning slettet og mente, at valgrets alderen til kommunalråd og menighedsråd som hidtil burde fastsættes i de pågældende valglove. Kravet om, at mindst 30 pct. af samtlige vælgere ved en folkeafstemning skal have stemt imod et lovforslag, for at dette skal være forkastet, mente han ville gøre adgangen til folkeafstemning praktisk illusorisk, og parlamentarismen kunne han ikke anse for tilstrækkelig sikret ved flertallets formulering. Ganske særlig tog han afstand fra forslaget om at åbne adgang til afgivelse af suverænitet til mellemfolkelige myndigheder og erklærede sig for modstander af enhver sådan bestemmelse. — *Stensballe* havde ikke kunnet tiltræde flertallets forslag om indførelse af et etkammersystem, da han ikke anså det foreslåede rene etkammer for egnet til at skabe en rolig og sund demokratisk udvikling; „der findes ikke deri tilstrækkelig sikring mod, at et ringe flertal ved en eneste behandling kan træffe forhastede beslutninger, som helt kan omforme lovgivningen om vort næringsliv, vore erhvervs- og skatteforhold, vore kirke- og skoleforhold eller af hvilken art det end måtte være“. Den eneste reelle sikring herimod lå i adgangen til folkeafstemning, og selvom det måtte erkendes, at denne kunne få et knebent flertal til at betænke sig på at gennemføre meget gennemgribende love, hvis det måtte regne med, at et andet flertal senere ville ændre dem, måtte det erindres, at folkeafstemning ikke kunne bringes til anvendelse overfor en hel kategori af lovforslag og næppe ville blive anvendt, ifald lovgivningen kun vedrørte en mindre del af befolkningen. *Stensballe* pegede også på, at den mulighed, som offentligheden under en tokammerordning har for ved lovforslagenes overgang fra det ene til det andet ting at fremkomme med henvendelser og kritik, ville forsvinde under den foreslåede etkammerordning. *Stensballe* erkendte, at der burde foretages ændringer af landstinget, især gennem nedsættelse af valgrets alderen som nu foreslået til etkammeret og ved ændringer i valgmåden, hvorved de store valgmandsforsamlinger blev undgået. Hans skitserede ændringsforslag opretholdt kredsinddelingen for landstingsvalg, men udvidede antallet af kredse fra 6 til 8 og nedlagde Bornholm som særlig kreds, og ved kredsinddelingen skulle ikke blot tages hensyn til indbyggertal, men også til vælger- og befolkningstæthed. Valget af landstingsmedlemmer tænkte foretaget ved valgmand, nemlig medlemmerne af Københavns borgerrepræsentation og Frederiksberg kommunalbestyrelse samt